

Teza: zmiana kwalifikacji prawnej czynu.

Stosownie do art. 399 § 1 k.p.k. poinformowanie Obwinionego o zamiarze zmiany kwalifikacji prawnej czynu jest obligatoryjne, gdyż ma na celu umożliwienie skutecznej obrony obwinionemu (Sąd Najwyższy w wyroku w sprawie III KK 229/17 wskazał, że wynikająca z art. 399 § 1 KPK konieczność uprzedzenia stron o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej czynu jest istotnym mechanizmem umożliwiającym efektywne prowadzenie obrony.).

WO-104/19

ORZECZENIE

z dnia 25 września 2019 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący SWSD Magdalena Śniegula

Sędziowie: SWSD Rafał Ziemiński /sprawozdawca/, SWSD Andrzej Hryniewicki

Protokolant Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Sławomira Pilipca

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2019 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego A. B. (1) obwinionego o to, że:

w dniu 2 listopada 2017 roku w Gliwicach przyjął pełnomocnictwo procesowe od A. B. (2) do reprezentowania jej przed Sądem Okręgowym w Gliwicach przeciwko Z. N. w sprawie o ochronę dóbr osobistych, o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych oraz o usunięcie skutków naruszenia, sygn.. akt I C 87/18, będąc uprzednio mediatorem wskazanym przez Sąd Rejonowy w Zabrzu IV Wydział Pracy w sprawie o sygnaturze akt IV P 439/16 z powództwa Z. N. przeciwko Zabrzezańskiemu Kompleksowi Rekreacji w Zabrzu reprezentowanemu przez A. B. (2), z racji którego to zlecenia 23.08.2016 roku prowadził spotkanie mediacyjne pomiędzy w/w Stronami, w trakcie którego to spotkania uzyskał od Z. N. szereg informacji, które stanowią tajemnicę zawodową, w związku z czym występując przed Sądem Okręgowym w Gliwicach przeciwko Z. N. doprowadził do możliwości ujawnienia tych wiadomości oraz dopuścił się zachowania, które podważa zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego, jako zawodu zaufania publicznego, jak również dyskredytuje i uchybia godności radcy prawnego, tj. naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i art. 11 ust. 1 i 2 w zw. z art. 15 ust. 1 KERP, z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 7 marca 2019 roku, w sprawie o sygnaturze akt D 75/X/18, uznającego radcę prawnego A. B. (1) winnym popełnienia zarzucanych mu deliktów dyscyplinarnych

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 7 marca 2019 roku, w sprawie o sygnaturze akt D 75/X/18 roku i na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. kieruje sprawę do ponownego rozpoznania,

2.

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.000, 00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc) pozostawia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu OIRP w Katowicach.

Uzasadnienie

I.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach po rozpoznaniu sprawy radcy prawnego A. B. (1) („Obwiniony”) obwinionego o to, że:

W dniu 2 listopada 2017 roku w Gliwicach przyjął pełnomocnictwo procesowe od A. B. (2) do reprezentowania jej przed Sądem Okręgowym w Gliwicach przeciwko Z. N. w sprawie o ochronę dóbr osobistych, o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych oraz o usunięcie skutków naruszenia, sygn.. akt I C 87/18, będąc uprzednio mediatorem wskazanym przez Sąd Rejonowy w Zabrze IV Wydział Pracy w sprawie o sygnaturze akt IV P 439/16 z powództwa Z. N. przeciwko Zabrzezańskiemu Kompleksowi Rekreacji w Zabrzu reprezentowanemu przez A. B. (2), z racji którego to zlecenia 23.08.2016 roku prowadził spotkanie mediacyjne pomiędzy w/w Stronami, w trakcie którego to spotkania uzyskał od Z. N. szereg informacji, które stanowią tajemnicę zawodową, w związku z czym występując przed Sądem Okręgowym w Gliwicach przeciwko Z. N. doprowadził do możliwości ujawnienia tych wiadomości oraz dopuścił się zachowania, które podważa zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego, jako zawodu zaufania publicznego, jak również dyskredytuje i uchybia godności radcy prawnego, tj. naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i art. 11 ust. 1 i 2 w zw. z art. 15 ust. 1 KERP,

uznał, w orzeczeniu z dnia 7 marca 2019 roku, w sprawie o sygnaturze akt D 75/X/18 Obwinionego winnym zarzucanych mu, powyższych, czynów, tj. winnym, jak wskazał Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, popełnienia czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 11, art. 15 ust. 1, art. 26 ust. 1 w zw. z art. 27 punkt 1 KERP i za to, na podstawie art. 65 ust. 1 punkt 3 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę pieniężną w kwocie 3.000 złotych oraz obciążył Obwinionego kosztami postępowania w kwocie 1.250 złotych.

II.

Od powyższego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego odwołanie złożył Obwiniony zaskarżając je w całości. W odwołaniu Obwiniony zarzucił zaskarżanemu orzeczeniu rażącą obrazę przepisów prawa procesowego oraz błędy w ustaleniach faktycznych, tj.:

1.

Naruszenie art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie przez OSD w Katowicach wskazania na czym miałyby polegać zmiana kwalifikacji prawnej zarzucanego mi czynu, co pozbawiło mnie możliwości podjęcia realnej obrony przed przypisaniem mi odpowiedzialności za naruszenie przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku, które nie były wskazane we wniosku o ukaranie;

2.

Naruszenie art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 370 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez uznanie za ujawnione bez odczytywania protokołu przesłuchania w charakterze świadka Z. N. z dnia 5 lipca 2018 roku, w sytuacji gdy nie zachodziły warunki uprawniające OSD w Katowicach do odstąpienia od przesłuchania świadka i odczytania protokołu złożonych przez niego zeznań, co doprowadziło do naruszenia przez OSD w Katowicach zasady bezpośredniości i ograniczyło moje prawo do obrony polegające również na możliwości zadawania pytań świadkowi;

3.

Naruszenie art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez uznanie za ujawnione bez odczytywania protokołu przesłuchania

w charakterze świadka Z. N. z dnia 5 lipca 2018 roku, w sytuacji gdy nie zachodziły warunki uprawniające OSD w Katowicach do odstąpienia od przesłuchania świadka i odczytania protokołu złożonych przez niego zeznań i wydanie orzeczenia w oparciu o materiał nieprawidłowo ujawniony w toku postępowania;

4.

Naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez pominięcie wyjaśnień Obwinionego w zakresie przebiegu posiedzenia mediacyjnego przeprowadzonego w dniu 23 sierpnia 2016 roku oraz osób biorących w nim udział, tj. Z. N., jego pełnomocnika r.pr. B. R., A. B. (2) oraz pełnomocnika Zabrzeńskiego Kompleksu Rekreacji r.pr. J. C. i wyciągnięcie z zebranego materiału dowodowego wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania polegających na stwierdzeniu, że informacje przekazywane przez Z. N. w toku posiedzenia mediacyjnego w dniu 23 sierpnia 2016 roku mogłyby stanowić nieuzasadnioną przewagę w sprawie A. B. (2) przeciwko Z. N. ze względu na fakt, że wszedł w ich posiadanie jako mediator, podczas gdy w całym posiedzeniu mediacyjnym brała udział A. B. (2) oraz pełnomocnik Zabrzeńskiego Kompleksu Rekreacji r.pr. J. C., które to osoby weszły w posiadanie wszelkich informacji przekazywanych przez Z. N. w tym samym zakresie co on;

5.

Naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez pominięcie jego wyjaśnień polegających na wskazaniu, że w dacie przyjęcia pełnomocnictwa od A. O. uznał, że nie posiada żadnych takich informacji, które dawałyby jego klientce A. B. (2) nieuzasadnioną przewagę w rozumieniu 26 ust. 1 KERP, a także, że w uzasadnieniu pozwu o ochronę dóbr osobistych wykorzystałem jedynie informacje, które uzyskał od swojej klientki A. B. (2) oraz informacje publicznie dostępne, w tym ujawnione przez Z. N. w prasie;

6.

Naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań świadka Z. N., dokonaną z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego i zasad logiki, polegające na bezkrytycznym uznaniu je za wiarygodne, w szczególności w zakresie, w którym świadek zeznał, że: „ W tej sytuacji przekazując mu wszystkie szczegóły sprawy nie spodziewałem się, że r.pr. A. B. (1) stanie się w jakiegokolwiek sprawie moim przeciwnikiem procesowym, a już tym bardziej, że faktycznie stał się on pełnomocnikiem mojej przeciwniczki A. B. (2) ” gdybym wiedział, że r.pr. A. B. (1) będzie reprezentował A. B. (2) w sprawie przeciwko mnie, to w toku postępowania mediacyjnego absolutnie nie powiedziałbym mu o bardzo wielu szczegółach dot. sprawy w mojego powództwa przeciwko Zabrzeńskiemu Kompleksowi Rekreacji”, w sytuacji, gdy w całym posiedzeniu mediacyjnym, podczas którego świadek miał rzekomo przekazywać bardzo wiele szczegółów sprawy, brała udział jego późniejsza klientka A. B. (2) oraz pełnomocnik Zabrzeńskiego Kompleksu Rekreacji r.pr. J. C., co nie pozwala na uznanie depozycji Z. N. za odpowiadające prawdziwe, logiczne i wiarygodne, w szczególności w kontekście powierzenia Obwinionemu informacji o szczególnym znaczeniu dla świadka w obecności przeciwników procesowych;

7.

Naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego dokonaną z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego i zasad logiki polegającą na uznaniu, że w trakcie posiedzenia mediacyjnego przeprowadzonego w dniu 23 sierpnia 2016 roku uzyskał od Z. N. szereg informacji, które stanowią tajemnicę zawodową, podczas gdy w ujawnionym materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających na wyciągnięcie takiego wniosku;

8.

Naruszenie art. 67¹ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechanie zwrócenia się przez OSD do Sądu Rejonowego w Zabrze IV Wydziału

Pracy o udostępnienie akt sprawy prowadzonej pod sygn. akt: IV P 439/16 i zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z dokumentów, tj. protokołu posiedzenia mediacyjnego z dnia 23 sierpnia 2016 roku, protokołów rozpraw przeprowadzonych w toku postępowania, uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 21 listopada 2017 roku w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: IV P 439/16 na okoliczność przebiegu posiedzenia mediacyjnego przeprowadzonego w dniu 23 sierpnia 2016

roku oraz osób biorących w nim udział, a także przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy w Zabrze jawnego postępowania dowodowego, podczas którego doszło do ujawnienia informacji dotyczących okoliczności zwolnienia z pracy Z. N.;

skutkujące błędami w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzekania, mającymi wpływ na treść orzeczenia, a polegającymi na uznaniu, że:

9.

pozyskana przez Obwinionego, w toku posiedzenia mediacyjnego w dniu 23 sierpnia 2016 roku wiedza o sprawie toczącej się z powództwa Z. N. przeciwko Zabrzeńskiemu Kompleksowi Rekreacji dawała jego późniejszej klientce A. B. (2) nieuzasadnioną przewagę w rozumieniu art. 26 ust. 1 KERP w sprawie o ochronę dóbr osobistych przeciwko Z. N.;

10.

w trakcie spotkania mediacyjnego przeprowadzonego w dniu 23 sierpnia 2016 roku uzyskał od Z. N. jakiegokolwiek informacje, które stanowią tajemnicę zawodową;

11.

występując przed Sądem Okręgowym w Gliwicach przeciwko Z. N. doprowadził do możliwości ujawnienia informacji, które stanowią tajemnicę zawodową radcy prawnego;

12.

przyjmując pełnomocnictwo od A. B. (2) dopuścił się zachowania, które podważa zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego, jako zawodu zaufania publicznego, jak również dyskredytuje i uchybia godności radcy prawnego.

13.

Naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 27 pkt 1 KERP poprzez błędną wykładnię i uznanie, że ustanowiony przepisem zakaz udzielenia pomocy prawnej przez radcę prawnego w sprawie, w której brał udział jako mediator dotyczy każdej sprawy, w której nawet potencjalnie może dojść do konfliktu szeroko rozumianych interesów, podczas gdy prawidłowe, nienaruszające zakazu stosowania wykładni rozszerzającej przepisów o charakterze represyjnym, rozumienie tego przepisu prowadzi do jednoznacznego wniosku, że zakaz obejmuje wyłącznie konkretną sprawę, pomiędzy oznaczonymi stronami, w której radca prawny uprzednio występował jako mediator;

14.

Naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 15 ust. 1 KERP w zw. z art. 5 pkt 4 KERP w zw. z art. 3 ust. 3 w zw. z art. 4 oraz w zw. z art. 6 ustawy o radcach prawnych poprzez błędną wykładnię i uznanie, że tajemnica zawodowa radcy prawnego obejmuje informacje uzyskane w ramach czynności zawodowych mediatora, podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów prowadzi do wniosku, że tajemnica zawodowa radcy prawnego obejmuje informacje dotyczące klienta radcy prawnego, którym zgodnie z art. 5 pkt 4 KERP jest osoba, na której rzecz radca prawny świadczy pomoc prawną polegającą w szczególności na udzielaniu porad i konsultacji prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed urzędami i sądami w charakterze pełnomocnika lub obrońcy;

15.

Naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 26 ust. 1 KERP w zw. z art. 15 ust. 1 KERP poprzez ich zastosowanie oparte na ustaleniu, że przyjęcie pełnomocnictwa od A. B. (2) do reprezentowania jej w sprawie przeciwko Z. N. stwarzało znaczne zagrożenie naruszenia przez Obwinionego tajemnicy zawodowej radcy prawnego, podczas gdy informacje przekazane mu w toku postępowania mediacyjnego nie były objęte tajemnicą zawodową radcy prawnego;

16.

Naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 26 ust. 1 KERP poprzez jego zastosowanie oparte na uznaniu, że posiadana przez Obwinionego wiedza o sprawie toczącej się z powództwa Z. N. przeciwko Zabrzezańskiemu Kompleksowi Rekreacyjnemu reprezentowanemu m.in. przez A. B. (2) dawałaby jego późniejszej klientce A. B. (2) nieuzasadnioną przewagę w sprawie przeciwko Z. N., w sytuacji gdy jego wiedza o postępowaniu pochodziła od jego klientki A. B. (2), a nie: z racji uprzedniego wykonywania funkcji mediatora, od osób, na rzecz których uprzednio wykonywałem czynności zawodowe jako radca prawny.

I wniosł o:

(a)

uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu, ewentualnie

(b)

uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania OSD w Katowicach, względnie

(c)

zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego następujących fragmentów: „w trakcie którego to spotkania uzyskał od Z. N. szereg informacji, które stanowią tajemnicę zawodową, w związku z czym występując przed Sądem Okręgowym w Gliwicach przeciwko Z. N. doprowadził do możliwości ujawnienia tych wiadomości”,

- wyeliminowanie z podstawy skazania art. 15 ust. 1, art. 26 ust. 1 w zw. z art. 27 pkt 1 KERP
- wymierzenie kary upomnienia

III.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zważył, co następuje:

1.

Odwołanie Obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 7 marca 2019 roku zasługuje na uwzględnienie.

2.

W pierwszym rzędzie jako zasadne i celowe będzie wskazanie podniesione przez Obwinionego uchybienia przez Sąd I instancji regulacji przewidzianej w treści przepisu art. 399 § 1 k.p.k.

W ocenie WSD Sąd I instancji dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu według innych przepisów KERP niż przewidywał to wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, tj. do zawartych we wniosku Zastępcy Rzecznika

Dyscyplinarnego zarzutu naruszenia przez Obwinionego art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i art. 11 ust. 1 i 2 w zw. z art. 15 ust. 1 KERP prawnego, Sąd I instancji w zaskarżonym orzeczeniu uznał winnym Obwinionego popełnienia czynu z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 11, art. 15 ust. 1, art. 26 ust. 1 w zw. z art. 27 punkt 1 KERP. Innymi słowy Sąd I instancji dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu Obwinionego.

Sąd I instancji mógł tego dokonać, jednakże obowiązany był o takiej ewentualności poinformować Obwinionego. Stosownie do art. 399 § 1 k.p.k. poinformowanie Obwinionego o zamiarze zmiany kwalifikacji prawnej czynu jest obligatoryjne (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu w sprawie IV KK 111/18) gdyż ma na celu umożliwienie skutecznej obrony obwinionemu (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku w sprawie III KK 229/17, gdzie wskazał, że wynikająca z art. 399 § 1 KPK konieczność uprzedzenia stron o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej czynu jest istotnym mechanizmem umożliwiającym efektywne prowadzenie obrony. Dostarczenie stronom, w tym obronie, bieżącej informacji o rozważanej przez sąd kwalifikacji prawnej czynu jest niezbędne dla odpowiedniego ukierunkowania podejmowanych przez strony kroków procesowych, w tym wniosków dowodowych i przedstawianej argumentacji.).

Sąd I instancji wskazał co prawda Obwinionemu, na rozprawie w dniu 28 lutego 2019 roku, możliwość dokonania zmiany kwalifikacji prawnej czynu, jednakże nie określił na czym zmiana ta miałaby polegać. Brak takiego określenia uniemożliwił Obwinionemu realizację skutecznej obrony, gdyż w przedmiotowej sprawie Obwiniony nie miał możliwości odnieść się do zarzucanych mu naruszeń innych niż we wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, przy czym ilość i zakres zmian stanowiących zmianę kwalifikacji dokonaną przez Sąd I instancji jest na tyle znacząca, że w ocenie WSD nie ma wątpliwości, że zostało naruszone prawo Obwinionego do skutecznej obrony w postaci uniemożliwienia mu zajęcia stanowiska do tejsze zmiany kwalifikacji.

3.

Słuszne, w ocenie WSD, wydają się także zarzuty Obwinionego o nie ustalenie, między innymi poprzez przesłuchanie przynajmniej niektórych uczestników przedmiotowego spotkania mediacyjnego z dnia 23 sierpnia 2016 roku, w tym Pani A. B. (2), Pana Z. N., jego przebiegu, czasu trwania, podnoszonych tam kwestii, gdyż taka wiedza pozwoliłaby w pełniejszy sposób ustalić jeżeli nie winę to z pewnością wymiar kary wymierzonej Obwinionemu. Wszak jednym z zarzutów jest ujawnienie przez Obwinionego szeregu informacji stanowiących tajemnicę zawodową a tymczasem z protokołu przedmiotowego spotkania mediacyjnego wynika, że trwało ono krótko i materiał dowodowy w postaci zeznań Obwinionego i Pana Z. N. nie pozwala na przyjęcie co było jego przedmiotem i czy poza krótką wymianą uprzejmości między stronami nastąpiła również wymiana istotnych informacji. Sąd I instancji, w ocenie WSD, powinien ustalić więcej faktów dotyczących tego spotkania, w tym jego przebieg. Istotnym jest również ustalenie przez Sąd I instancji na ile, w kontekście art. 27 KERP, istniała tożsamość postępowań i stron biorących udział w postępowaniu mediacyjnym i późniejszym przedmiotowym postępowaniu sądowym, w którym Obwiniony był pełnomocnikiem Pani A. B. (2).

4.

Konieczność ujęcia w postępowaniu kwestii wskazanych powyżej, przeprowadzenia postępowania dowodowego, jak również umożliwienie Obwinionemu zajęcia stanowiska wobec zmienionej kwalifikacji, tj. realizacji prawa do obrony przez Obwinionego stało u podstaw orzeczenia WSD.

Stosownie do art. 436 k.p.k. WSD ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych, wskazanych powyżej uchybień, podniesionych przez Obwinionego i uznał, że rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne i bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Biorąc pod uwagę powyższe, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych WSD orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.